

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1965/2021
08.09.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Марине Милановић и Весне Станковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Дамир Бејић адвокат из ..., против тужене Општинске управе Општине Куршумлија, коју заступа Општинско правобранилаштво, ради накнаде трошкова превоза, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3064/2020 од 15.06.2021. године, у седници већа одржаној дана 08.09.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3064/2020 од 15.06.2021. године.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 3064/2020 од 15.06.2021. године тако што се **ОДБИЈА** као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Куршумлији П1 110/19 од 14.09.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка као неоснован.

Образложење

Пресудом Основног суда у Куршумлији П1 110/19 од 14.09.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име трошкова превоза за долазак на рад и повратак са рада за период од 05.07.2015. године до 31.12.2017. године исплати појединачно одређене износе са законском затезном каматом од дана доспелости па до исплате, као неоснован. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом плати трошкове поступка у износу од 36.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3064/2020 од 15.06.2021. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Куршумлији П1 110/19 од 14.09.2020. године у ставу првом изреке и обавезана тужена да тужиоцу на име трошкова превоза за долазак на рад и повратак са рада за период од 05.07.2015. године до 31.12.2017. године исплати појединачно одређене износе са законском затезном каматом од дана доспелости па до коначне исплате. Ставом другим изреке, преиначена је пресуда у ставу другом изреке тако што је одбијен као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова парничног поступка у износу од 36.000,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 96.302,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. ЗПП.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Према одредби члана 404. ЗПП ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, у овом спору постоји потреба за одлучивањем о ревизији предвиђеној наведеном одредбом (посебна ревизија) ради уједначавања судске праксе, имајући у виду различите одлуке апелационих судова у истој правној ситуацији, што указује на потребу уједначавања судске праксе апелационих судова, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Одлучујући о изјављеној ревизији, у смислу члана 408. у вези са чланом 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 – у даљем тексту: ЗПП) Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија туженог основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу на неодређено време на радном месту ... – ... све до 31.12.2017.године, када му је радни однос престао због одласка у пензију. У време заснивања радног односа тужилац је имао пребивалиште у ..., а тужена је признала и редовно му исплаћивала износ од 6.000,00 динара месечно на име превоза, на релацији од тужиочевог места становања до радног места. Дана 03.07.2015. године тужилац је променио место пребивалишта, одјавом из ... и пријавом места пребивалишта у ..., о чему је обавестио туженог и поднео захтев да му се признају путни трошкови на релацији од места пребивалишта до места обављања посла, у износу од 11.500,00 динара месечно (у висини цене месечне карте превозника „Ниш Експрес“ на релацији ... – ... – ...). Током поступка није био споран број дана присутности тужиоца на раду у утуженом периоду као и цена месечне карте у јавном превозу на релацији ...– ...– ... . Постављеним тужбеним захтевом тужилац је тражио исплату разлике накнаде трошкова ради доласка на рад и одласка са рада почев од 03.07.2015. године до 13.12.2017. године, у износу од 165.000,00 динара са припадајућом законском затезном каматом.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио као неоснован тужбени захтев са образложењем да, сходно одредби члана 118. став 2. Закона о раду, промена места становања након закључења уговора о раду (заснивања радног односа) не утиче на увећање трошкова превоза које је послодавац дужан да

надокнади запосленом у тренутку закључења уговора о раду, без сагласности послодавца. У конкретном случају, промена места пребивалишта тужиоца, у ситуацији када послодавац није дао сагласност за признање наведених трошкова, не представља основ за признање трошкова превоза тужиоцу.

Одлучујући о жалби тужиоца другостепени суд је закључио да је на потпуно и правилно утврђено чињенично стање првостепени суд погрешно применио материјално право, због чега је преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев, са образложењем да сходно одредби члана 3. Уредбе о накнади трошкова и отпремнине државним службеницима и намештеницима као и сходно одредби члана 45. Појединачног колективног уговора за државне органе, којима су уређена права, обавезе и одговорности из радног односа у државним органима, тужиоцу као државном службенику, припада право на трошкове превоза и исто није условљено посебним захтевом, те да су одредбе Посебног колективног уговора као и одредбе Уредбе о накнади трошкова *lex specialis* у односу на Закон о раду и који се у конкретном случају имају применити.

По оцени Врховног касационог суда основано се ревизијом туженог указује да је побијана пресуда донета уз погрешну примену материјалног права.

Одредбом члана 118. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о раду („Службени гласник РС“, број 75/2014) који је у примени од 29.07.2014. године, промена места становања запосленог након закључења уговора о раду не може утицати на увећање трошкова превоза које је послодавац дужан да накнади запосленом у тренутку закључења уговора о раду, без сагласности послодавца.

Чланом 28. став 3. Закона о платама службеника и намештеника у органима Аутономне покрајине и јединицама локалне самоуправе („Службени гласник РС“, број 113/2017) прописано је да у случају промене места становања службеника односно намештеника након заснивања радног односа послодавац није у обавези да накнади увећане трошкове превоза настале променом места становања осим ако наведена промена није последица премештаја односно распоређивања службеника, односно намештеника на захтев послодавца због потребе службе или организације рада или ако послодавац прихвати накнаду увећаних трошкова.

У конкретном случају да је тужилац био запослен у јединици локалне самоуправе на радном месту ... .. у месту ..., а по основу закљученог уговора о раду од 03.06.2013. године, да је у време заснивања радног односа имао пребивалиште у ... након чега је, јула месеца 2015. године, тужилац променио место пребивалишта и пријавио се у ..., о чему је благовремено обавестио послодавца, као и да је тужени тужиоцу на име месечне карте на релацији од места пребивалишта до места обављања рада исплаћивао износ од 6.000,00 динара.

Имајући у виду напред цитиране законске одредбе те чињеницу да је тужилац променио место пребивалишта након закључења уговора о раду (заснивање радног односа) а да по поднетом захтеву за исплату увећаних трошкова превоза тужени као

послодавац није дао сагласност, то и по оцени Врховног касационог суда тужиоцу не припада разлика накнаде трошкова ради доласка и одласка на рад за период од 03.07.2015. године до 13.12.2017. године, због чега не постоји обавеза тужене да тужиоцу, накнади трошкове превоза за утужени период, обзиром да је тужени као послодавац у свему поступао у складу са законом.

Из наведених разлога на основу члана 416. став 1. ЗПП Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова одговора на ревизију, с обзиром да исти нису били нужни и потребни за вођење ове парнице, а сходно одредби члана 165. став 1. ЗПП, због чега је одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић